

grundede deels ved Lovforslagets Indbringelse i Thinget, deels ved 1ste Behandling og nu senere ved Udvalgets Betænkning, at jeg paa dette Standpunkt af Sagen kan indskrænke mig til at henvise dertil. Jeg har, saaledes for Diebliffet kun at udtale mig om de foreliggende Ændringsforslag. Jeg skal da med Hensyn til Forslaget under Nr. 1, hvortil der under Nr. 2 er stillet et Underændringsforslag af et æret Medlem, udtale, at, saaledes som Forslaget under Nr. 1 foreligger, har Udvalgets Fleertal ikke kunnet tiltræde det, idet derigjennem dette Forslag fremdeles er aabnet en Afgang til, at der fra Fæstjorden kan udtages til Skovs Opæffning og Fredning. Naar det i Forslaget hedder, at der i dette Tilfælde skal overføres Fæstetvang paa et samme Eier tilhørende Areal, der er ligesaa stort som det, der er indtaget til Skovs Opæffning og Fredning, saa har man fundet, at dette dog ikke var tilstrækkeligt, thi dette Areal kunde blive udlagt paa et saadant Sted, at det nuværende Fæstested, hvortil den Jord ligger, som skulde indtages til Skov, ikke vil kunne benytte eller bruge det, saa at det, selv om det er udlagt under Fæstetvang, vil kunne blive anvendt paa anden Maade, uafhængigt af den Fæstegaard, hvorfra den tilsvarende Jord var borttagen. I ethvert Tilfælde vilde ved denne Bestemmelse Sigt kunne borttages uden Fæsterens Samtykke. Saafremt imidlertid Underændringsforslaget maatte blive vedtaget, er dette forebygget, og i den Stikelse, hvori Forslaget da foreligger, har Udvalgets Fleertal mindre derimod, uden at jeg dog kan udtale mig paa Fleertallets Vegne om, hvorvidt man med denne Tilføining vil kunne gaae ind derpaa. Udvalgets Fleertal har nemlig meent, at det, hvis Underændringsforslaget vedtoges, kunde være et aabent Spørgsmaal for andre af Udvalgets Medlemmer, hvoraf nogle maaffee ville bevæge sig til at stemme derfor, medens andre mene ikke at kunne gjøre det; men uden dette Underændringsforslags Vedtagelse maa Fleertallet være bestemt mod Ændringsforslaget. Forslaget under Nr. 3, der angaaer samme Paragraph, har Udvalgets Fleertal heller ikke kunnet tiltræde, selv saaledes indskrænket, som det her foreligger, at der kun skal være Tale

om at kunne borttage Jord, der efter den nye Matricul var sat under 6. Selv dette er næsten for meget, idet det af flere i Udvalget, der ere mere sagkyndige, end jeg tør paaftaae mig at være, er udtalt, at allerede Jord til Art 3 vil være tilstrækkelig til Skovs Opæffning; men man har meent, at man ikke skulde gaae indtil 6, naar man overhovedet vilde gaae ind paa en saadan Grændse. Som sagt, Udvalgets Fleertal fravaader Forslaget under Nr. 3. Til § 2 er der under Nr. 4 stillet et Forslag af et Mindretal i Udvalget, hvorefter der istedetfor: „Bøndergaarde, der ere undergivne Fæstetvang“ sættes: „De Fæstetvang undergivne Bøndergaarde, der ikke ere overgaaede til Selveiendom eller til Arvesæfte med Ret til at sælge og pantsætte“. Naar dette Forslag vedtages, vil det altsaa fremdeles være overladt til Indenrigsministeren at give Bevilling til at nedlægge og sammenlægge Bøndergaarde, naar de vare gaaede over til Selveiendom eller Arvesæfte, men dette har Udvalgets Fleertal været bestemt imod, fordi der, naar Paragraphen affattes saaledes, vil være god Leilighed for flere Godseiere til, efter at en slig Fæstegaard er solgt til En eller Anden, og denne da kan sælge, til hvem han vil, til Selveie eller Arvesæfte, saa igjen at blive Eier af denne Gaard og altsaa igjennem denne Operation faae Ret til at nedlægge denne Gaard, hvilket vedkommende Godseier jo før ikke kunde gjøre. Dette fravaader altsaa Udvalgets Fleertal. Efter Bestemmelsen, saaledes som den findes i Lovforslaget, ville Selveiergaarde, hvorpaa Fæstetvang hviler, i de 20 Aar, efterat de ere gaaede over til Selveiendom, høre ind under § 2, saalænge disse 20 Aar ikke ere forløbne — for den allerførste Deel er det Meste af disse 20 Aar forløbne for længe siden — men det anses for farligt udvidere at høre Fæstetvangen, saa at der kan gives Bevilling til at nedlægge og sammenlægge disse Gaarde. — Til § 3 er der stillet forskellige Forslag. § 3 gaaer ud paa, at „det Bøndergods, som ved nærværende Lovs Udstedelse er Fæstetvang undergivet, vedbliver fremdeles, saalænge det ikke afhændes til Selveiendom eller Arvesæfte, at være underkastet Fæstetvang uden Hensyn til, hvorvidt